XXVII. évf. 5. szám 2015. szeptember-október

MARANA THA

Komm Herr Jesus .....Come Lord Jesus .....Jöjj el, Uram Jézus — Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

B. Kelemen:
Emmerich Katalin *élete*

F. Zsuzsa:
Második újjászületésem

Ferenc pápa:
Szabadítsuk meg a szívünket

„A Szűzanya nem akar más lenni, mint az Atya szolgálója. **Nem akart más dicsőséget, minthogy maradéktalanul teljesítse az Atya akaratát!”.** (K.I.)

A Szűzanya elvezet Jézushoz

Isten gazdagon megáldotta az embert azokkal a gyümölcsökkel, melyek életét táplálják. Nyár végén megcsodáljuk a pirosló almákat, a sárguló körtéket, a zamatos szőlőfürtöket – de nem gondolunk arra, hogy kitől kaptuk és arra se, hogy milyen sok munka van mögöttük.

A szeptemberi ünnepek elénk állítják a Szűzanyát, aki a legszebb gyümölcsöt adta az emberiségnek: Jézus Krisztust. – Az is eszünkbe juthat, hogy Jézus azt várja tőlünk, hogy gyümölcsöt hozzon az életünk. Nagy veszélye ma az embernek a szétszóródás, a haszontalan dolgok hajszolása, a kiüresedés, az örök értékek elhanyagolása. Mária segít nekünk, hogy újra a lényeg kerüljön a középpontba!

1. Alázat

A Szűzanya dicsőítette Istent, mert *„tekintetbe vette szolgálója alázatát (kicsinységét).”* Ebben a mondatban benne rejlik a felismerés, hogy az Úr világot megváltó tervébe felvett egy szegény galileai leánykát. (Mellesleg ez a kis leány Dávid király családjának leszármazottja, tehát hercegnő!) Ez nem az ő érdeme, hanem Isten irgalmának és jóságának a műve. Ebből kiolvashatjuk, hogy az alázat az igazság felismerése. Biztos ismeret arról, hogy ez a világ és az ember a teremtő Isten által lett és tőle függ! Pál azt írja: *„Aki beképzeli magának, hogy valaki – holott semmi -, önmagát általatja.”* (Gal 4,3) Ez azt jelenti, hogy aki lenézi az embereket és magát mindenkinél többre tartja, az még nem ismeri a kegyelem egyetemességét. Goethe azt mondta: „Nincs olyan bűn, amire ne lettem volna képes életem folyamán.” – Ez az alázat hangja. Ő már felismerte idős korában, hogy minden jó Istentől jön. Ezért csak Őt illeti a dicsőség. Az élet nem egy vásár, ahol mindent megveszünk, amit kívánunk – hanem inkább Isten egyetemes üdvözítő tervének teljesítése. Ebben a tervben mindenkinek megvan a maga helye és feladata. A Szűzanya nem akar más lenni, mint az Atya szolgálója. Nem akart más dicsőséget, minthogy maradéktalanul teljesítse az Atya akaratát: jó édesanyja legyen Jézusnak és segítse őt a megváltás művének megvalósításában.

2. Szelídség

Az alázat mellett a szelíd engedelmesség volt Mária legmélyebb tulajdonsága. Az ember bűnös természetében robbanó indulatokat hordoz. Úgy érzi, akkor tud igazságot szolgáltatni magának, ha veszekszik, kiabál, tör-zúz maga körül mindent. – Mária arra tanít, hogy a feszültségeknél meg lehet állni, lehet Jézusra figyelni. – Páli Szent Vincével történt, hogy egy anya protekciót kért tőle fia számára egy állásra. Vince tudta, hogy a fiú alkalmatlan erre az állásra és ezt nyíltan meg is mondta. Az anya dühbe gurult és felkapott az asztalról egy üvegpoharat és Vince fejéhez vágta. Vince nem kiabált, hanem letörölte a vért az arcáról és annyit mondott: „Mire nem képes az anyai szeretet.” Az indulat annak a jele, hogy a szív mélyén nincs rend. A szelídség annak a jele, hogy a szív Isten kezébe helyezte magát.

3. Türelem

A Szűzanya élete mutatja, milyen fontos a szeretetből fakadó türelem. Gondolhatunk az Egyiptomba való menekülésre, majd a visszatérésre, újra berendezkedésre Názáretben. Jézus föllépése után a farizeusok áskálódására, a rokonok támadásaira, végül Jézus kereszthordozására és halálára. Sehol nem olvassuk az evangéliumban, hogy Mária kifakadt volna, vagy türelmét veszítve panaszkodott volna. E mögött sok imádság és nagy akaraterő rejlik. Ezzel példát mutat az édesanyáknak, hogy amikor felnőtt gyermekeik vagy férjük rosszul viselkedik, bántó szavakat mond, nem segít – akkor az imádság, a türelem és az Isten gondviselésébe vetett bizalom az egyetlen megoldás. Ahogy az anyagot meg kell munkálni, hogy használati tárgy legyen belőle – így van ez az emberi természettel is. Dolgozni kell rajta, hogy a szenvedélyek, indulatok, feszültségek ne uralkodjanak fölöttünk, hanem Isten kegyelmével győzelmet arassunk. – Mária megtanít bennünket, hogy a legnehezebb körülmények között is lehet alázatban, szelídségben, türelemben élni – ha Jézus van a szívünkben!

Katona István főszerkesztő

Öt hitigazság, amely hitetlenek számára is ésszerű

A hit eredményes átadásának legfontosabb feltétele, hogy az imádság és a szentségek vétele által megszentelődjünk, vagyis ne csak szavainkkal, hanem egész lényünkkel közvetítsük Krisztust. Emellett azonban bölcs szavakra is szükség van.

Bár a nem-hívő ember alapvetően őrültségnek tartja a természetfelettibe vetett hitet, egyes hittételek valamivel ésszerűbbnek tűnnek számára, mint mások. Jennifer Fulwiler, aki felnőtt megtérőként komoly tapasztalattal rendelkezik az ateistákkal folytatott párbeszéd terén, az alábbi hitigazságokat javasolja kiindulási pontként, és azt is elmondja, miért:

1. A purgatórium

Fiatalabb koromban öntudatos ateistaként nemegyszer tapasztaltam szeretetlenséget keresztények részéről. Amikor aztán ugyanezektől a hívőktől azt hallottam, hogy haláluk után egyenesen a mennyországba fognak kerülni, mivel szívükbe fogadták Jézust – nos, ezt bizony nem értettem. Annyit tudtam, hogy a mennyországban állítólag tökéletes szeretet és béke uralkodik, így nem tűnt logikusnak, hogy valaki, aki egész életében undok volt, kileheli a lelkét, s máris beléphet a mennyek kapuján. Ugyanakkor azt sem éreztem volna indokoltnak, hogy a szerető Isten néhány apró botlás miatt örökre a pokolba taszítsa az embereket. Évekkel később, amikor a katolikus hitet megismerve találkoztam a tisztítóhely (purgatórium) fogalmával, nagyon logikusnak tűnt, mert választ adott arra a kérdésre, hogyan lehet a mennyországban tökéletes szeretet és béke, s hogyan lehet Isten ugyanakkor irgalmas azokhoz, akiknek haláluk után még csiszolódniuk kell.

2. A szentek közössége

Az a gondolat, hogy elhunyt szeretteink tudják, mi történik velünk itt a földön, szinte egyetemes meggyőződés. Antropológiai tanulmányaim során rácsodálkoztam, hogy a halál utáni élet gondolata egymástól időben és térben távoli kultúrákban egyaránt jellemző, mintha csak belénk volna programozva. Így megtérésem idején ez a hitigazság egyáltalán nem jelentett gondot; úgy fogtam fel, mint valamiféle ősi, szívekben élő tudás megfogalmazását.

3. Mária tisztelete

Úgy tapasztaltam, hogy a vallásos háttérrel egyáltalán nem rendelkező megtérőknek nem okoz gondot az egyház Mária-tisztelete. Sokan mondják, hogy mindig is logikusnak tartották. Jómagam a hit szempontjából következetlenségnek tartottam Mária elhanyagolását. Ha ugyanis hisszük, hogy van egy mérhetetlenül hatalmas Teremtő, aki a semmiből hívta életre az egész világegyetemet… és hisszük, hogy maga választotta ki leendő édesanyját… hát hogyne repesnénk, ha erre az asszonyra gondolunk? Micsoda egészen rendkívüli nő lehetett, ha alkalmas volt rá, hogy maga az Isten édesanyjának szólítsa?! Így amikor a katolikus Mária-tisztelettel találkoztam, egy vállrándítással csak annyit mondtam: „Igen. Hát persze."

4. A nem katolikusok és a nem keresztények üdvözülése

Sohasem értettem a kereszténységben azt a gondolatot, hogy akik önhibájukon kívül nem hallottak Jézusról, örökre elkárhoznak, vagy akik őszintén ke-

resik Istent, de „nem jól" imádják, nem juthatnak a mennyországba. Nem értettem, hogyan hihetik az emberek ezt is és ugyanakkor azt is, hogy Isten jóságos és szeret – hiszen ha ártatlanokat büntet, akkor szeretetlen. Igazságosnak és logikusnak találtam a választ, amelyre a katolikus katekizmusban bukkantam: „Akik ugyanis Krisztus evangéliumát és az ő Egyházát önhibájukon kívül nem ismerik, de őszinte szívvel keresik Istent, és a kegyelem hatására teljesítik a lelkiismeretük szavában fölismert akaratát, elnyerhetik az örök üdvösséget." (KEK 847)

5. Az apostoli tekintély

A hitetlenek kedvenc vesszőparipája a mai keresztények egyéni bibliaértelmezése. Ateistaként számomra is meghökkentő volt, amikor egy közösség minden tagja másképpen értelmezett egy bibliai szakaszt, és mindenki szentül meg volt győződve arról, hogy neki van igaza. Amikor aztán még győzködni is kezdték egymást, végképp meggyőződtem róla, hogy a vallás nem más, mint egy mások manipulálására szolgáló eszköz. Évekkel később, amikor elkezdtem megismerni a kereszténységet, majdnem feladtam az egészet, mert képtelen voltam rájönni, mi a tanítása. Nem tudtam, melyik templomba menjek el, hiszen ezernyi felekezet van, és mind azt állítja, hogy a Biblia alapján áll. S akkor valakitől megtudtam, hogy Jézus egyetlen egyházat alapított, amelyet mindmáig ő vezet, s hogy ez az egyetlen, Istentől irányított egyház képviseli a végső tekintélyt a hittani kérdésekben. Ez végre valóban érthető volt.

Mindez remélhetőleg hasznos indítást ad a beszélgetésekhez – de azért ne várjuk, hogy egy ilyen beszélgetéstől bárki azonnal megtérjen! A megtérés hosszú folyamat, amelyhez az értelmi belátás mellett a szív nyitottsága is szükséges; magyarázataink-nál pedig sokkal fontosabb az imádságunk.

Forrás: ncregister.com; Magyar Kurír (mk)

Az Isten számít rád!

Egyedül az Isten tud alkotni,
de az alkotást te tudod érvényre juttatni.

Egyedül az Isten tud életet ajándékozni,
de te tudod azt továbbadni és vigyázni rá.

Egyedül az Isten tud egészséget ajándékozni,
de te tudod azt megtartani, és a betegséget gyógyítani.

Egyedül az Isten tud hitet ajándékozni,
de te tudod a bizonyságodat adni.

Egyedül az Isten tud reménységet plántálni,
de te tudsz a testvérednek bizalmat szavazni.

Egyedül az Isten tud szeretetet ajándékozni,
de te tudsz mást szeretetre tanítani.

Egyedül az Isten tud békét ajándékozni,
de egy mosolyt te egyedül.

Egyedül az Isten tud erőt adni,
de te tudsz az elcsüggedtbe erőt önteni.

Egyedül az Isten az út,
de te tudod azt másoknak megmutatni.

Egyedül az Isten a fény,
de te tudsz a másik szemébe ragyogást hozni.

Egyedül az Isten tud csodát tenni,
de te tudod ehhez az öt kenyeret és a két halat elhozni.

Egyedül az Isten képes a lehetetlenre,
de te tudod a lehetőt megtenni.

Az Isten egymagában mindenre képes,
mégis úgy látta jónak,
hogy rád is számítson. ■

Szabadítsuk meg szívünket a „pogány zajoktól”!

A kereszténynek meg kell tanulniuk távol tartani szívüket a szenvedélyektől és a világi zajoktól, hogy minden pillanatban figyelmesen be tudják fogadni Isten kegyelmét – erről elmélkedett a pápa a június 15-i reggeli szentmisén a vatikáni Szent Márta-ház kápolnájában.

„Van egy »kedvező pillanat« arra, hogy befogadjuk Isten kegyelmének ingyenes ajándékát, és ez a pillanat »most« van. A keresztény embernek tudatában kell lennie ennek, és ezért nyitott szívvel kell várnia az ajándék érkezését. Szívének mentesnek kell lennie a »világi zajoktól«, mert az az »ördög zaja«" – fogalmazott Ferenc pápa.

A napi evangéliumból és szentleckéből kiindulva a pápa hangsúlyozta: „Ne vegyétek hiába Isten kegyelmét (vö. 2Kor 6,1-10), amelynek Pál apostol szerint most van a kellő ideje! Ez azt jelenti – magyarázta a Szentatya –, hogy az Úr minden időben újra nekünk adja a kegyelmet, azt az ajándékot, amelyik ingyenes. Fogadjuk be ezt, és figyeljünk arra, amit Pál mond: senkinek ne okozzunk semmiféle botrányt.”

„Arról a botrányról van szó, amikor egy keresztény kereszténynek mondja magát, elmegy templomba, jár a vasárnapi misére, de nem keresztényként él, hanem világias módon, pogányként. És amikor egy ember ilyen, akkor botrányt okoz. Hányszor hallottuk a környékünkön, az üzletekben: »Nézd meg ezt vagy azt az embert, minden vasárnap eljár a misére, aztán meg ezt és ezt teszi...« És az emberek ilyenkor megbotránkoznak. Erről beszél Szent Pál: *»Ne vegyétek hiába Isten kegyelmét.«* Hogyan vegyük tehát? Először is ott van a »kellő idő«" – mondja. – „Nekünk figyelnünk kell, hogy megértsük **Isten idejét**, amikor Isten a szívünkön keresztül érkezik” – hangzott el a homíliában.

Ahhoz, hogy figyelmesek lehessünk, meg kell őriznünk szívünket, távol tartva minden olyan zavaró tényezőtől, zajtól, amely nem az Úrtól származik, távol azoktól a dolgoktól, amelyek elveszik békénket. Szenvedélyektől mentes szívvel, amilyenről a napi evangéliumi szakasz szól (Mt 5,38-42). Jézus a szemet szemért elve helyett a *„fordítsd oda a másik arcodat is”* elvét kínálja nekünk.

„Szabadon a szenvedélyektől, alázatos, szelíd szívvel. A szívet pedig az alázatban, a szelídségben lehet megőrizni, soha nem a harcban, a háborúban. Nem! Ez a zaj: a világias zaj, a pogány zaj vagy pedig az ördög zaja” – figyelmeztetett a Szentatya. A szívnek békében kell lennie. *„Senkinek se okozzunk semmiféle botrányt, hogy ne szidalmazzák szolgálatunkat”* – mondja Pál, de a keresztény tanúság szolgálatáról is beszél, hogy azt ne kritizálják.

Megőrizni szívünket, hogy **mindig Isten szolgái legyünk**, ahogy Szent Pál sorolja: sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban, verésben, börtönben, zendülés közepette, fáradságban, virrasztásban, böjtölésben.

„De ezek csúnya dolgok, és nekem meg kell őriznem a szívemet, hogy befogadjam Isten ingyenességét és ajándékát?

Igen! És hogy csináljam? Pál így folytatja: tisztaságban, tudásban, béketűrésben, kedvességben, a szentség lelkületével. Az alázat, a jóakarat, a türelem útján, amely csak Istenre tekint, és amely nyitva hagyja szívét az érkező Úr előtt” – zárta hétfő reggeli homíliáját **Ferenc pápa**.

Forrás: Vatikáni Rádió, Magyar Kurír

Az új megtérőkre leselkedő öt legfőbb veszély

Öt éve, amikor megkeresztelkedtem, bölcs katolikusok figyelmeztettek, hogy rögös út áll előttem; hogy húsvét éjszakája a megtérésemnek nem a végpontja, hanem a kezdete – írja a népszerű blogszerző, Jennifer Fulwiler.

Kép forrása: www.facebook.com/jen.fulwiler

Boldog voltam, hogy az egyház tagja leszek, hogy végre megtaláltam az igazságot és minden öröm forrását. El sem tudtam képzelni, hogy valaha alábbhagyhat a hit iránti lelkesedésem – folytatja az ötgyermekes konvertita. – Aztán kiderült, hogy igazuk van. Voltak helyzetek, amik elvették a kedvemet a hit dolgaitól, sőt egyes pillanatokban annyira el voltam keseredve, hogy mélyen meg tudtam érteni azokat, akik elfordulnak az egyháztól.

Jennifer Fulwiler részben lelkipásztorokkal folytatott beszélgetések, részben saját tapasztalatai alapján öt dolgot nevez meg, melyekkel kapcsolatban érdemes résen lenniük az egyház új (és régi) tagjainak.

VESZÉLYES LEHET...

1. Ha nem veszed komolyan a szellemi harcot

A szellemi/lelki harc valóság, amit alábecsülni veszélyes. A sátán létezik, nem akarja, hogy erősödjön a Krisztussal való kapcsolatunk, ezért fáradhatatlanul igyekszik elfordítani minket a hittől. Az egyik legfontosabb dolog, amit a mindennapi keresztény életről megtanultam, éppen a szellemi harc felismerése. Anélkül, hogy túl sokat foglalkoznánk a gonosszal, hitünket erősítheti, ha tájékozódunk a témáról egy jó lelkivezető vagy hiteles katolikus internetes források segítségével.

2. Ha azt hiszed, hogy a katolikusok tökéletesek

Természetes, hogy első lelkesedésében a megtérő csak a jót látja az egyházban. Hiába próbálja a világ egyfolytában lejáratni a katolikus vezetőket, sok konvertita él abban az illúzióban, hogy a helyi plébániai közösségében minden tökéletes. Persze jó, ha meglátjuk egymásban a jót – de ne feledjük, hogy az egyház nem szentek szállodája, hanem bűnösök kórháza. El fog jönni a pillanat, amikor sérelmet szenvedünk egy katolikus hívő társunktól, s ez természetes. Ettől nem lesz kevésbé igaz a hit, ez csupán a bukott világban való élet velejárója.

3. Ha nem építed a kapcsolatot Krisztussal

Megtérésem legizgalmasabb időszaka volt, amikor felfedeztem az egyház felmérhetetlen bölcsességének tárházát. Csak úgy faltam a nagy katolikus gondolkodók évszázadokon át alkotott, lenyűgöző műveit. A gond az volt, amikor az olvasási projekt lépett az élő Istennel való személyes kapcsolat helyébe. Elvben tudtam, hogy a Jézussal való személyes kapcsolatra kell törekednem, de mivel ez nem ment magától, lelki életem inkább az elemző gondolkodás, mintsem Jézus Krisztus személyes megismerése felé irányult. A csapda nyilvánvaló, a magamfajta könyvmolyok mégis meglepően könnyen belesétálnak.

4. Ha nem keresed a választ a nehéz kérdésekre

Egyes megtérők könnyen rátalálnak a Jézussal való örömteli kapcsolatra; sokukat az Eucharisztia utáni vágyakozás hozza az Egyházba. Első, hatalmas lelkesedésükben nem foglalkoznak a hittani kérdésekkel,

Jennifer Fulwiler családja körében
Kép forrása: www.shalomworld.org

remélve, hogy azok idővel maguktól tisztázódnak. Néhány év múlva azonban, amikor lelki életükben szárazságot, örömtelenséget tapasztalnak, ráadásul a barátok, a családtagok elkezdik mondogatni, hogy egyes katolikus hittételek ésszerűtlenek vagy igazságtalanok, nem tudnak mit válaszolni. Egy lelki-érzelmi hullámvölgy amúgy sem a legmegfelelőbb pillanat a kétségek tisztázására; mindez együtt pedig könnyen oda vezet, hogy az illető elbizonytalanodik hitében és újra eltávolodik az egyháztól.

5. Ha nem csatlakozol egy katolikus közösséghez

Sokszor nem könnyű, de nagyon fontos, hogy az újonnan megtért katolikus – akinek barátai, családtagjai nem hívők – keressen egy katolikus közösséget. A Facebook nem elég! Sok megtértről, aki később mégis elhagyta az egyházat, utóbb kiderül, hogy nem kapcsolódott helyi közösséghez. A lelki életben való megmaradáshoz alapvető, hogy őszintén beszélgessünk az életünkről olyanokkal, akik szintén hitben élnek. A legkézenfekvőbb, ha tevékenyen bekapcsolódunk a plébánia életébe, de más hívő közösséget, katolikus rendezvényeket is érdemes felkeresni – a zárkózottaknak is!

Az újonnan megtérteknek, akik húsvét vigíliáján fognak keresztelkedni vagy nemrég csatlakoztak az egyházhoz, azt tanácsolom tehát: ügyeljenek ezekre a csapdákra, minden körülmények közt tartsanak ki az imádságban, és Isten hozta őket itthon!

Jennifer Fulwiler

Forrás: ncregister.com; Magyar Kurír (mk)

Magyar bűnbánat

Bocsáss meg nekünk, Urunk!

Hajdani szépségükben meggyalázott, megcsonkított, lemoshatatlan festékkel összefröcskölt szobrainkért, műemlékeinkért, ***bocsáss meg nekünk, Urunk!***

Keresztül-kasul firkált házfalainkért, piszkos lépcsőházainkért, megrongált liftjeinkért, a teleszemetelt utcákért, ***bocsáss meg nekünk, Urunk!***

A széthasogatott ülésű, ronccsá lett, takarítatlan vonat-, villamos-, és metró-kocsijainkért, ***bocsáss meg nekünk, Urunk!***

Az utcán lépten-nyomon látható, pornográfiát és erőszakot terjesztő könyvekért, folyóiratokért, képeslapokért, ***bocsáss meg nekünk, Urunk!***

A segítségért könyörgő utcai koldusok mellett közömbös, elfordított fejjel elmenőkért, ***bocsáss meg nekünk, Urunk!***

Azért, hogy a trágár beszéd szinte mindennapi szóhasználatunk részévé vált, utcán, intézményekben, családban egyaránt, ***bocsáss meg nekünk, Urunk!***

Hogy mindebbe egyre jobban beletörődünk, s már szinte észre sem vesszük, könyörülő Istenünk, ***bocsáss meg nekünk, Urunk!***

A felületes ügyintézőkért, a közömbösökért, a lelkiismeretlenekért, a munkájukért felelősséget nem vállaló mesteremberekért. A rendőrökért és katonákért, akik elfelejtik, hogy nem elnyomásra, hanem mások szolgálatára, védelmére kapták megbízásukat, ***bocsáss meg nekünk, Urunk!***

A papokért, akik elhanyagolják legfőbb feladatukat, hogy az ember- testvéreket Istenhez vezessék, ***bocsáss meg nekünk, Urunk!***

Mindazokért, akik nem teljesítik kötelességüket, akik csak azt nézik, hogy nekik mi a jó, de a másik emberrel nem törődnek, ***bocsáss meg nekünk, Urunk!***

Azokért, akik nemhogy nem segítenek máson, hanem ahol lehet, nehézséget, bajt, bánatot okoznak másoknak, ***bocsáss meg nekünk, Urunk!***

Azokért a könyvekért, írásokért, színdarabokért, filmekért, amelyek megingatják az Istenben, a vallásban, a jóban való hitet, amelyek támadnak Téged és egyházadat, vagy pornográfiát terjesztenek, agressziót, félelmet, pesszimizmust keltenek, ***bocsáss meg nekünk, Urunk!***

A gyermekeik jó nevelését elmulasztó, a gyermek szellemi, lelki fejlődésével nem törődő szülők miatt, akik azt hiszik, veréssel vagy pénzzel, ajándékokkal minden megoldható, ***bocsáss meg nekünk, Urunk!***

Azokért a gyermekekért, akik otthon soha nem hallanak Rólad, legfeljebb káromkodás, szitok formájában, és akiket soha nem visznek el házadba, a templomba, ***bocsáss meg nekünk, Urunk!***

Azokért a gyermekeinkért, fiataljainkért, akiknek nem tudtunk és nem tudunk igazi eszményeket, valódi értékeket felmutatni, továbbadni, ***bocsáss meg nekünk, Urunk!***

A testivel együtt lelki szüzességüket és a világ meghódítására szolgáló energiáikat is elvesztett serdülőinkért, ***bocsáss meg nekünk, Urunk!***

Az egyre növekvő fiatalkori iszákosság, narkózis és öngyilkosságok miatt, ***bocsáss meg nekünk, Urunk!***

A gyermek- és ifjúkori bűnözés egyre emelkedő száma miatt, ***bocsáss meg nekünk, Urunk!***

Hogy mindebbe egyre jobban beletörődünk, s már szinte észre sem vesszük, ***bocsáss meg nekünk, Urunk!***

Az öregekért, betegekért, akik kórházi ágyukon hiába várnak látogatót vagy legalább egy biztató, jó szót, ***bocsáss meg nekünk, Urunk!***

Hogy sürgősnek látszó napi feladatok miatt gyakran elhagyjuk az igazán fontos dolgokkal, így a Veled és embertársainkkal való foglalkozást, törődést, ***bocsáss meg nekünk, Urunk!***

A másokat származásukért, vallásukért, meggyőződésükért szidalmazó, gyalázó szavainkért, ***bocsáss meg nekünk, Urunk!***

Hogy mindezekért eddig igazából még nem kértük sem a Te bocsánatodat, sem embertestvéreinkét, könyörülő Istenünk, nagyon kérünk, ***bocsáss meg nekünk, Urunk!***

Vedd számba gyöngeségünket és a jóra való restségünket! Öntsél belénk erőt, hogy meg tudjunk változni és meg tudjuk változtatni környezetünket, embertársainkat! Kérünk Téged, Istenünk! Ámen.

Szabó Pál Tivadar

Magyar szentek hódolata a Magyarok Nagyasszonya előtt
Kép forrása: http://katolikusokeloforuma.network.hu/

Emmerich Anna Katalin élete

III/2. rész

Emmerich Anna Katalin erényei

Emmerich Anna Katalin már kora ifjúságától fogva egészen átadta magát Istennek. Minden gondolatának, szavának és cselekedetének célja Isten volt. A szentség hírében elhunyt Overberg esperes, aki Anna Katalinnak élete utolsó tíz évében lelki vezetője volt, róla írt följegyzéseiben a következőket mondja: „Hatéves korától kezdve Anna Katalin nem talált örömet másban, mint Istenben; nem ismert más fájdalmat és szomorúságot, mint azt, hogy a jóságos Istent az emberek mindig bántják. Midőn elkezdte magát gyakorolni az önmegtagadásban és önmegtartóztatásban, oly nagy szeretet kelt benne Isten iránt, hogy ezt az imát vette szokásba: „Ha nem volna menny, pokol és tisztítóhely, akkor is teljes szívemből szeretnélek, Istenem!"

Ez a szeretet, melyet folytonos gyakorlattal egyre növelt, csodálatos szívtisztasággal párosult. Oly tisztasággal, melyet soha semmi, még valamely tisztátalan kísértésnek legcsekélyebb lehelete sem homályosított el: „Anna Katalin – mondja Overberg – sem gyermekkorában, sem azóta sohasem érezte magában az érzékiség egyetlen megmozdulását sem és sohasem volt oka panaszkodni vagy vádolni magát tisztátalansággal, még gondolatban sem. Midőn az engedelmesség terhe alatt megkérdezték, hogyan van az, hogy teljesen mentes a tisztaság elleni kísértésektől: azt vallotta, hogy a korán elkezdett önmegtagadások által és minden egyéb hajlamok és vágyak állhatatos legyőzése által eltemette a gonosz ösztönöket, még mielőtt azokat megjelenni érezte volna magában."

Isten iránt való szeretetét különösen a felebaráti szeretet állandó és hősies gyakorlásában juttatta kifejezésre. Már gyermekkorában megesett vele, hogy ha valami nagy bajról vagy szerencsétlenségről hallott, olyan mélységes részvét fogta el, hogy elsápadt és úgy elernyedt, mintha ájulás környékezné. Ha meglátott egy éhezőt, nyomorgót, hozzászaladt és megható szívességgel mondta:

– Várjon, mindjárt hozok kenyeret!

Ha síró vagy beteg gyermeket látott, kérte Istent, hogy annak betegségét vagy fájdalmát adja át neki, hogy amaz megszabaduljon tőle. És mindig meghallgatást nyert! Ha egy gyermekben valami hibát vett észre, imádkozott megjavulásáért és azt óhajtotta, hogy ő szenvedhesse el a bűnös büntetését. Mikor aztán érett korában számot kellett adnia arról, hogyan jutott mint gyermek arra a gondolatra, hogy ilyeneket kérjen Istentől, így felelt:

– Nem tudom, ki tanított rá; de hiszen ez már együttjár a részvéttel! Eleve éreztem, hogy mi mindnyájan egy test vagyunk Krisztusban és felebarátaim baját úgy éreztem, mintha saját ujjam fájna. Gyermekkoromtól fogva mindig magamra esdettem át mások betegségeit. Már mint gyermeknek, magamnak kellett a szomszédok minden sebét bekötöznöm. Ha egy kelést láttam, gondoltam: ha kinyomod, az jobban fog fájni, de a rossznak mégis csak ki kell jönnie. És ez indított arra, hogy csendesen kiszívjam és a seb begyógyult. Senki sem tanított erre, benső vágy ösztökélt, hogy segítsek. Eleinte undort éreztem; de ez arra késztetett, hogy győzzem le magamat, mert az hamis részvét. Ha gyorsan le tudtam győzni, nagy-nagy öröm fogott el; Urunkra gondoltam, aki az egész emberiségért így cselekedett.

És amit Anna Katalin megtett mint gyermek, azt mint felnőtt még nagyobb mértékben és még erősebb szeretettel gyakorolta: mindenkor feláldozta magát felebarátjaiért, sőt ellenségeiért és üldözőiért is mindaddig, míg e hősi szeretet tüzétől felemésztve, utolsót nem lehelt.

Nagy és állhatatos volt buzgalma az önmegtagadásban. Overberg írja: „Szilárd meggyőződése volt, hogy önmegtagadás nélkül az embernek lehetetlen egészen átadnia magát Istennek. Erre Jézus iránt való szeretete tanította, ezért így szólt:

– Gyakran tapasztaltam, hogy a teremtmények iránt való szeretet nagy és fáradságos dolgokra ké-

pes indítani; hát miért ne volna képes a Jézus iránt való szeretet még sokkal többre? Szemét is gyakorolta az önmegtagadásban: lesütötte vagy elfordította, ha olyan dolgokat kellett volna látnia, melyek vágyakat kelthetnek. Ha valami újat vagy érdekeset lehetett hallani, ezt gondolta: Nem, Isten kedvéért inkább nem hallgatom meg. Nyelvét is alávetette az önmegtagadásnak: elhallgatta, amit szeretett volna elmondani. Ízlését: nem ette meg, ami nagyon ízlett volna neki. Testét csalánnal, kötéllel, vezeklő-övvel sanyargatta."

„Mielőtt kolostorba lépett – írja tovább Overberg –, jobban sanyargatta magát, mint azután, mert akkor még nem tudta, hogy a gyóntató engedélye nélkül azt nem szabad tenni. A sanyargatások pedig, amiket nekem csak úgy mellesleg említett, ezek voltak: láncok és kötelek, melyekkel átkötötte magát; vastag, kemény alsóruha a legdurvább szövetből, amilyet csak találhatott és maga varrt meg."

Anna Katalin már gyermekkorában gyakorolta az éjszakai imádkozást; órákat töltött ezzel gyakran szabad ég alatt, téli hidegben, állhatatosan. Amíg Koesfeldben lakott, **éjnek évadján ki szokott menni a kálváriára és több órahosszat ott végezte a keresztúti ájtatosságot**. Mikor P. Limberget először hívták Anna Katalin betegágyához, hogy ellássa a szentségekkel, Katalin kénytelen volt megvallani, hogy drótból való vezeklőövet és lószőrből készült skapulárét visel. Erre a páter megparancsolta neki, hogy tegye le azokat.

Minthogy a későbbi években az önkéntes sanyargatásokat csökkentenie kellett, hősies türelemmel pótolta azokat, mellyel boldog haláláig viselte a valósággal ráözönlő benső és külső szenvedéseket.

Brentano írja: „Ennek a megható lénynek egész élete szakadatlan gyötrelem a végtelen testi és lelki szenvedések folytán, melyeket még fokoznak az értelmetlen és tolakodó látogatók. Ő azonban mindenkor mindenkihez barátságos, mert minden történésben Isten szándékát látja, hogy őt megpróbálja és megalázza."

Szerette a keresztet, a szenvedést, a kínt, a megvetést, epedett, sóvárgott utánuk és számtalanszor könyörgött Istenhez, hogy küldjön reá ilyeneket. „Ó, mily édes Jézusért szenvedni!" – mondogatta; valamint ezt is: „Nyugodtan szenvedhetni: mindig ezt tartottam a legirigylésreméltóbb állapotnak a földön."

Anna Katalin egész életében nagyon alázatos volt. Mindenki, aki hozzá jött, kénytelen volt csodálni egyszerűségét, ártatlanságát, nyíltságát, egyenességét és maga-megvetését. A föntebb említett dr. Wesener, midőn hírét vette Anna Katalin stigmatizálásának, azzal a szándékkal ment el hozzá, hogy leleplezi a vélt csalást. Benyomásait, melyeket ez alkalommal és máskor szerzett róla, a következőképpen írja le:

„Minthogy mindent nagyon furcsának láttam, azt hittem, valami vaskos együgyűséggel állok szemben, imponáló fellépéssel akartam egyszeriben végét vetni az egésznek. Várakozásom azonban kudarcot vallott. Sőt, mennél többször látogattam meg a beteget – Annát – annál jobban megismertem őt, mint nyugodt, elfogulatlan és egyszerű jellemet, amilyennek már az első pillanatban mutatkozott és amilyen egyáltalán csakugyan volt is. Egyre világosabban láttam benne azt az egyszerű, igazán keresztényi lelkületet, aki önmagával és az egész világgal békességben élt, mert minden, de mindenben Isten szent akaratát ismerte föl. Magát mindenkinél rosszabbnak tartotta és az embereket jobban szerette, mint önmagát…

Az érintkezésben a beteget mindenkor egészen egyszerűnek és természetesnek találtam. Bántotta és szégyenkezéssel töltötte el, hogy nagy hűhót csinálnak körötte. Mindenki iránt barátságos és kedves volt; a szegényeket titokban segélyezte; a betegeknek és nyomorúságban élőknek segített terhüket viselni… Lelke egészen Istenben élt, habár szüntelen lehúzta őt a földi élet forgatagába az, hogy sokan öntötték ki előtte lelkük búját-baját."

A látomások adománya éppúgy, mint a stigmáké, neki sohasem arra szolgáltatott indítékot arra, hogy magát a többi emberek fölé emelje, hanem

inkább az önmaga megalázásának kimeríthetetlen forrása lett. Azokra méltatlannak tartotta magát és ezekben az adományokban csak még nagyobb félelemre és gondra látott okot. Keze sebeit (stigmáit) mindig kendővel kötötte be és midőn egyszer Rensing esperes kérdőre vonta, miért nem takarja ki kezét az ő jelenlétében, így válaszolt: „Ó, magam sem szeretem látni ezeket a jeleket, mert nem vagyok méltó a különös kegyelmekre, melyeket azok nekem jelentenek." Ebben a felfogásban megmaradt élete végéig; még halála napján is ékesszóló bizonyságot tett erről, amint gyóntatója beszéli: „Nagyon vágyakozott a halál után és (aznap) többször felsóhajtott: Jöjj hát, Uram, Jézus!

Vigasztalgattam és azt mondtam neki, szenvedjen csak nyugodtan Üdvözítőjével, aki a kereszten a latornak is megbocsátott. Erre a következő nevezetes szavakkal felelt: Igen, akkor ott senkinek, a latornak sem a kereszten nem volt oly sok számot adni valója, mint nekünk, mert ők nem részesültek annyi kegyelemben, mint mi. Én gonoszabb vagyok, mint az a lator! Majd ezeket mondotta: Azt hiszem, még nem halhatok meg, mert sok jó ember tévesen jót gondol rólam. Kérem, mondja meg mindenkinek, hogy én egy nyomorult bűnös vagyok.

Amint ismét vigasztalni akartam, hevesen és mintegy tiltakozva vetette ellen: Jaj, csak hangosan kikiálthatnám, hogy mindenki meghallja: én nem vagyok egyéb, mint egy nyomorult bűnös, sokkal gonoszabb, mint az a lator a kereszten!

Aztán kissé megnyugodott."

Így beszéli ezt a gyóntatóatya. De hogy a haldokló ezekkel nem üres szavakat mondott, hanem legbensőbb meggyőződését fejezte ki, arról kezeskedik egész élete. **Miként alázatossága, úgy engedelmessége is csodálatraméltó volt**. Már gyermekkorában is ellentmondás nélkül szót fogadott szüleinek; csupán akkor nem hallgatott testre és vérre, hanem az Úr szavára, mikor hivatásáról volt szó. A kolostorban a legpontosabban engedelmeskedett elöljáróinak és a szent szabályzat minden előírásának. Ugyanily szorgos engedelmességgel viseltetett később, a kolostor feloszlatása után gyóntatója, P. Limberg és lelkivezetője, Overberg iránt. Nem múlt el nap, hogy ne tett volna bizonyságot erről az engedelmességről; még a legnehezebb dolgokban is, pl. mikor olyan orvosságot kellett szednie, amely kegyetlen fájdalmakat okozott neki. Brentano írja: „Ma többször elájult a fájdalmaktól; ezért néhányszor mosuszt adtak be neki. Mivel ezt kihányta, ópiummal dörzsölték be gyomrát. Mindent türelmesen hagyott magával tenni és úgy feküdt, mint egy halott. Ha gyóntatója szólt hozzá, halkan, félájultan mindenre csak ezt felelte: Igen, igen! A halál küszöbén ránehezedett önkívületben végtelenül megható képe volt az engedelmességnek és a megadásnak. Másnap így szólt: „Az éjjel nagyon sokat kellett szenvednem; de ha békén szenvedhetek, az valósággal édes nekem. Édes ilyenkor Istenre gondolni. Egyetlen gondolat Istenre nekem több, mint az egész világ. Az orvosságok nem tettek jót nekem; nem bírom őket. Hol eltikkadok, hol rám támad a gyógyszer hatása. De ezt is el kell viselnem."

Még elragadtatásaiban is engedelmeskedett gyóntatója parancsainak. A Zarándok így ír erről: „Mily nagy és mily megható az ő engedelmessége a lelki atya parancsa iránt! Ha közeledik az idő, mikor a nővérnek rendbe kell hoznia az ágyat és gyóntatója szól neki: Emmerich nővér, keljen fel az engedelmesség nevében! – ő hirtelen összerezzen, felébred és nehézkesen mozogva iparkodik kissé fölemelkedni. Ma arra kértem gyóntatóatyját, mondja ki ezt a parancsot latinul és igen halkan. A gyóntató fölkelt a székről, amelyen ülve breviáriumozott, kissé közelebb ment az ágyhoz és egészen halkan mondotta: Tu debes obedire et surgere, veni! (Engedelmeskedj és kelj föl!) Anna Katalin abban a pillanatban összerezzent és olyan mozdulattal ült fel, mintha ki akarna ugrani az ágyból, úgyhogy a gyóntató ijedten kérdezte: Mit akar?

Anna Katalin így felelt: Hívnak.

Parancsolja a gyóntató: Maradjon fekve!

Erre a beteg tüstént megnyugodott.

Anna Katalin egyszer maga is megmagyarázta, hogyan jut tudatára elragadtatás közben valamely parancsnak: Ha elragadtatásban vagyok, ha látomásom van, vagy egy reám bízott lelki munkában vagyok, gyakran egyszerre mintha valamely távoli, tiszteletet parancsoló, szent erő ellenállhatatlanul visszahívna ebbe a sötét világba. Hallom a szót: Engedelmesség – és ez olyan fájdalmasan hangzik; de hiszen az engedelmesség az élet és a gyökér, melyből a szemlélődés egész fája kinő."

Anna Katalin mindenkor nagyon alázatos és engedelmes volt. Ámde: ahol az alázat, ott a kegyelem; ahol a kegyelem, ott az Isten lelke.

Feljegyezte: Brentano Kelemen
Fordította: Kertész Kálmán

(Emmerich Anna Katalin:
A mi Urunk Jézus Krisztus kínszenvedése)

— FOLYTATJUK —

Megpróbáltatásaim

Tanúságtétel

Négy megpróbáltatást szeretnék az életemből kiemelni. Kisgyermekkoromban másfél év leforgása alatt meghalt édesanyám és mind a két testvérem. Ekkor álltam először az előtt a választút előtt, hogy hiszek vagy nem hiszek Istenben. Hálát adok Őneki azért, hogy az első úton tudtam elindulni. Hálás szeretettel gondolok vissza édesanyámra, aki először kulcsolta össze a kezeimet és megtanított imádkozni.

A II. világháború utolsó évében, júniusban és júliusban meghalt édesapám és mind a két sógorom. Borzasztó volt. Ha nem lett volna hitem az örök életben, akkor ezt a csapást sem tudtam volna túlélni.

Harmadik megpróbáltatásom 17 éves korom óta ma is tart. Ez egy olyan szembetegség, amely egy súlyos influenza egy ezrelékes valószínűségű szövődményeként szakadt rám. Ez a betegség 40 éves koromra annyira elpusztította szemeim ideghártyáját, hogy többé már nem tudtam nyomtatott szöveget olvasni. Ez egy értelmiségi, kutatással is foglalkozó tanárembernek tulajdonképpen azt jelentette, hogy abba kell hagyni mindent, azaz abba kellett volna hagyni mindeni akkor, ha nem világosodott volna meg előttem Jézus Krisztus igéje, amely így hangzik: *„Elég neked az én kegyelmem, mert az erő a gyöngeségben nyilvánul meg teljesen."* (2Kor 12,9)

Ettől kezdve elkezdtem lehajtott fejjel belenyugodni az én erőtlenségembe, és felemelt fejjel, sugárzó arccal gyönyörködni az Isten erejében. Ekkor kezdtem el igazán komoly eredményekre jutni. Egy sereg tudományos dolgozat, több szakkönyv és néhány szabadalom született meg három évtized alatt. Eleinte nagybetűkkel, majd csak úgy találomra írtam, végül pedig már csak hangszalagra mondva tudtam lerögzíteni gondolataimat. A mérőműszerek skáláját már nem tudtam leolvasni és gombjait is csak tapogatva tudtam kezelni. Csodálkoztam azon, hogy adott az Isten segítőtársakat, lelkes fiatal egyetemistákat, ragaszkodó tanítványokat és segítőkész jóbarátokat. Munkatársaim elmondták, mit lehetett látni a kísérletek lefolyása alatt. Így annál több időm maradt arra, hogy gondolkodjam az elméleti háttérről. Nagy hálával és szeretettel említem meg kiváló értelmi képességgel és nyelvismerettel megáldott feleségemet, leghűségesebb munkatársamat, aki felolvasással, korrektúrázással, gépeléssel stb. volt nagy segítségemre – öttagú családunk mintaszerű gondozása és sok egyéb munkája mellett. Sok kitüntetést kaptam, Kossuth díjat is (1953), de én elsősorban munkatársaimat becsültem meg, akik ezekhez hozzájuttattak, és főnökeimet, akik ezekre előterjesztettek. *„Hogyan lehetnétek hívők, mikor egymás dicsőítését elfogadjátok, de nem keresitek az egy Istentől származó dicsőséget?"* (Jn 5,44)

Végül negyedik megpróbáltatásom akkor kezdődött, amikor nyugdíjba mentem. Különleges asztmás köhögéssel járó ritka betegséget kaptam, amelyet a hatodik orvosi intézmény, amelyet megjártam, tüdőráknak minősített. Így kerültem be egy egyetemi klinikára. Sohasem felejtem el azt, amikor az egyik mellékhelyiségben egész éjszaka rettenetesen köhögtem, és akkora léghiányom volt, hogy azt hittem, már nem érem meg a reggelt. Akkor tudtam a legcsodálatosabban imádkozni. Lelkemet és szeretteimet az Ő kezébe ajánlottam. Tudtam és már belenyugodtam abba, hogy ha Ő úgy akarja, reggelre meghalok. Tudtam azonban azt is, hogy ha Ő úgy végzett felőlem, akkor megmaradok, teljesen függetlenül attól, amit az orvosok mondanak. Végül megfogadtam, hogy ha ez így lenne, úgy megpróbálom Őt még inkább követni és az Ő ügyét szolgálni.

A nap felvirradt, és velem csodálatos dolog történt. Fokozatosan elkezdtem gyógyulni, a foltok lassan eltűntek a röntgenképről, és hat év eltelte után ma is itt vagyok. **Soli Deo Gloria! Egyedül Istené a dicsőség!**

Isten azonban nemcsak megpróbáltatásokat bocsátott rám, hanem tengernyi áldással is elárasztott. Adott gondos feleséget, három jó gyermeket, hat aranyos unokát, jó rokonokat, istenhívő barátokat, közösségeket, szép otthont, természetszeretetet, zeneszeretetet, barkácsolókészséget stb., stb. *„Tudjuk, hogy az Istent szeretőknek minden javukra szolgál."* (Róm 8,27)

Dr. Török Tibor

Katolikusnak lenni...

...nem azt jelenti, hogy az ember lelki szükségletből vallást választ magának a sok vallás közül.

Katolikusnak lenni azt jelenti, hogy az ember felismeri, hogy van Isten, aki mindent, az eget és a földet teremtette, hogy ő maga teremtmény, akit Isten teremtett, és akinek mint Teremtő és Úr, Isten pontosan megmondta, hogy létének mi az értelme, és hogy ennek elérésére mit kell tennie.

Katolikusnak lenni annyit jelent, hogy Urunkat, Istenünket mindenekfelett tiszteljük, szeretjük és ezért engedelmeskedünk Neki, illetve Egyházának, akit Ő alapított azzal a céllal, hogy minket vezessen és neveljen.

Egy katolikus – különösen manapság – nem azért jár templomba, nem azért imádkozik, mert ez a szórakozása, vagy ezt tanulta a szüleitől, vagy ezt várja el tőle a környezete, hanem azért, mert Istenhez megy, Istenhez, aki az igazság, az út és az élet!

Egyedül Krisztus léte adja meg egész vallásának, következésképpen vallása gyakorlásának az értelmét, semmi más!

A szentmise alatt sem azért térdelünk, a misére nem azért öltözünk fel tisztességesen, mint egy nagy úr előtt szokás, a misén sem azért veszünk részt tisztelettel a jelenlevő Istenember előtt, mert ez a hobbink, mert a térdeléssel saját kondíciónkat ápoljuk, vagy mert ez a rögeszménk, vagy társaságunk elöljárói ilyen szabályokat találtak ki számunkra, **hanem mert Isten jelen van** (vagy ha nincs tabernákulum, akkor jelen lesz)!

Mert Isten előtt borulunk le!

Azért vagyunk katolikusok, mert egy igazság létezik, és ez az egy igazság Jézus Krisztus, a mi Urunk, és ezért elemi kötelességünk – mint minden embernek –, hogy Előtte hódoljunk, Őt imádjuk, Neki hálát adjunk, Őt engeszteljük és Hozzá könyörögjünk!

És hogy ezt méltóképpen megtehessük, külsőleg is e szent feladathoz méltón viselkedünk.

B.É.E.

Második újjászületésem

Tanúságtétel

„Az Úr oltalmamra kelt, kivezetett biztonságos helyre, megszabadított, mert kedvét leli bennem."
(Zsolt 17,19-20)

Igen, így igaz! Ujjongó öröm és béke tölt el, mert az Úr valóban oltalmamra kelt és megszabadított, mert kedvét leli bennem. Ennek történetét szeretném most elmesélni nektek, hogy együtt örvendezhessünk Isten szabadításán.

Huszonhat évvel ezelőtt születtem újjá Szentlélekben a hitetlenségből a hitre. Istennek azóta is szüntelenül hálát adok a meghívásomért, a kegyelmi életért. Legjobb tudásom és erőm szerint igyekeztem szolgálni őt családomban, munkámban és közösségeinkben, ám mindenféle akadályok kerültek utamba az évek során, aminek az lett a vége, hogy idén tavaszra végképp kifogyott a mécsesből az olaj, a hordóból a bor – vagyis elillant az életerőm.

Tudtam, hogy még szükség lenne rám, de elapadt a forrás, nem volt honnan merítenem. Éltem én tovább minden rendelkezésre álló szentségi eszközzel, olvastam a Szentírást, tudatosan, akarattal megbocsátottam mindenkinek, aki ellenem vétett az életem során – a hőn áhított béke és nyugalom mégis távol maradt tőlem.

Elkeseredtem és Istenhez kiáltottam. Ekkor érdekes dolgok kezdtek történni. Hasonló helyzetben régebben Medjugorjéba indultam, mert ott mindig megkaptam a választ a kérdéseimre és az áldott békét. Most mégis egy csíksomlyói zarándoklat ötlete kúszott a gondolataimba úgy, hogy soha nem jártam még ott, s Erdélyben is évtizedekkel ezelőtt.

Közösségünk egyik tagja szervezte az utat, a mikrobuszt, elkészítette az útitervet, s mire minden összeállt, kiderült, hogy nincs szállás! Hát hogyan is lett volna, akkor már alig egy hónappal Pünkösd előtt! S ekkor kezdődött az utunkat kísérő csodák sorozata. Írtam néhány erdélyi ismerősnek, közülük volt, aki megimádkoztatott egy egész közösséget erre a szándékra. Mi heten készültünk útnak indulni, s a szállás elintézését a Szűzanyára bíztam, mondván: ha szerinte fontos, hogy most ezen a zarándoklaton ott legyek, úgyis lesz hely. S lám, 1-2 nap leforgása alatt minden akadály elhárult: Csíksomlyón a kegytemplomtól 800 méterre egy családnál éppen hét vendég részére maradt szabad szálláslehetőség!

Az első két nap utazással és látnivalók megtekintésével telt, bár mindkét este már „bizalmas együttléteket" töltöttünk a Szűzanyával a még szinte néptelen kegytemplomban, s persze szentmisén is részt vettünk. Szombaton a mindenünnen özönlő zarándokokkal együtt fölmentünk a kegytemplom fölötti hegyre épült szabadtéri oltárhoz, hogy együtt ünnepeljük a világ minden tájáról érkező magyarokkal a szentmisét az 500 éves „Babba Máriával", a helyiek nagyhatalmú közbenjáró édesanyjával.

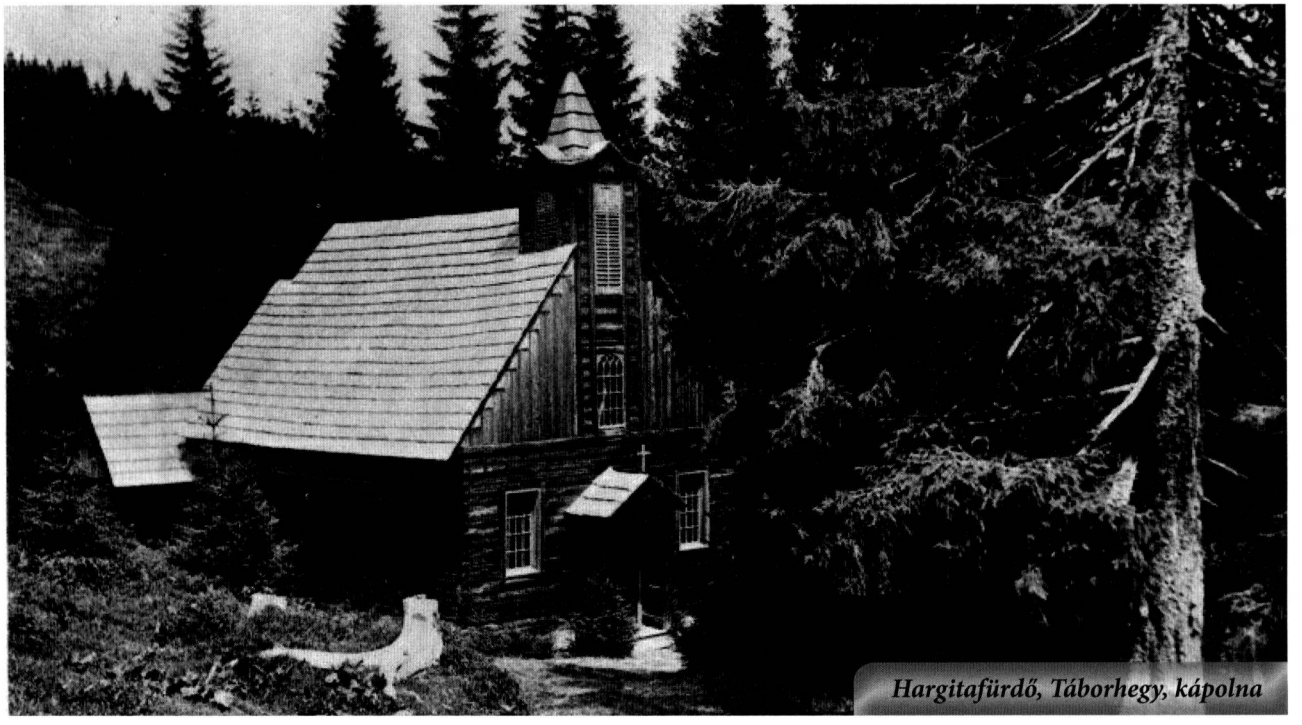
Az egyik olvasmány a kánai menyegzőn történtekről szólt, amikor Mária így szól Fiához: „Nincs boruk!" Hát, én épp így éreztem magam, s már nem először kezdtem sírni, mióta ott voltam. A szentáldozás nagyon jó volt, s a szentmise végére körvonalazódott a második csoda számomra: már el tudtam hinni, hogy Máriával és Jézussal tovább tudom majd folytatni az életemet és elvégezni mindazt, ami feladatom van még a rámbízottakkal.

Én már ezért is igen hálás voltam, mert ez elmúlt hónapokban elképzelni sem tudtam, hogyan tovább. Ám a java csak ezután következett!

Mint tudomásunkra jutott, ilyenkor, Pünkösdkor a sepsiszentgyörgyi „Élet a Lélekben Karizmatikus Közösség" pünkösdi virrasztást tart este tíztől hajnali háromig Csíksomlyón. Ezt a romániai Mária Rádió is közvetíti, s nagyon sokan várják szerte az egész világban, hogy fültanúi lehessenek az ott elhangzó tanításoknak, Lélek-áradásnak, őszinte könyörgéseknek és hálaadásnak. Nosza, ott a helyünk!

A Szűzanya megszervezte, hogy a félmillió zarándok közt épp Bajcsi Tiborral, a közösség vezetőjével találkozzunk össze a hegygerincen, s egymás nyakába borulva örvendezzünk azon, hogy este ismét láthatjuk egymást. Örültem a viszontlátásnak, az ölelésnek, de úgy tűnt, mintha Tibor megfiatalodott, én meg megöregedtem volna az elmúlt 6-7 évben, amióta nem találkoztunk.

azonnal hagyjanak el engem és soha vissza ne térjenek. S ekkor egy nagyot öklendeztem. Lelki szemeimmel láttam, amint egy ronda, óriásgyík-szerű valami esik ki belőlem. A kezeim elzsibbadtak és jártányi erő sem maradt a lábamban – összeestem, mint egy rongycsomó, de lassan megnyugodtam. Másnap este még imádkoztunk együtt a közösség vezetőjével, biztatott és bátorított, s lassan elhittem, hogy valódi

Hargitafürdő, Táborhegy, kápolna

Este aztán egész kis társaságunk időben helyet foglalt a kicsiny közösségi házban, ahová a későn jövők alig fértek be. Még a csilláron is lógtak – ahogy mondani szokás.

Elkezdődött a virrasztás bevezető tanítással, sok dicsőítő dallal és szívből jövő, egyszerű imával, s hamarosan azon kaptam magam, hogy körülöttem mindenki hangosan nevet a Lélekben, dicsőíti Istent és lélekben messze jár, csak én sírok egyre erősebben, meg köhögök minduntalan, mint akinek valami megakadt a torkán. Valaki elkezdett imádkozni értem, majd mások is jöttek. Az imában ellene mondtak minden gonosz léleknek, átoknak és megkötözöttségnek, amit a szüleim raktak rám gyermekkoromban. Bocsánatot kértünk az ő nevükben azért, hogy nem közvetítették Isten szeretetét számomra, s bocsánatot kértünk az én haragomért, vádaskodásomért velük szemben s mindazért, amivel én bántottam meg őket.

Végül Jézus nevében parancsoltak minden gonosz erőnek, hogy mint Isten szabad gyermekét, szabadulást éltem át a harag lelkétől, ami mindaddig nem engedte, hogy egészen Istenre bízzam magam.

Ez már komoly előre lépés volt, de még mindig nem az események vége! A Szűzanya úgy gondolta, további gyógyulásra van szükségem ahhoz, hogy újra lábra álljak, ezért arra ösztönzött, kérjem meg két útitársamat, akik gyakran jártak Medjugorjéban, Máriapócson, Czestohowában és Csíksomlyón is, hogy másnap imádkozzanak értem. Ez a két hölgy nagyjából negyven éve közösen zarándokol és imádkozik másokért. Most arra kaptak hívást, hogy annak a kisbusznak legyenek az utasai, amivel mi is útnak indultunk. Számomra csak utólag állt össze a kép arról a fantasztikus szervező munkáról, amit a Szűzanya végzett, hogy rajtam Szent Fia által segíthessen, szemben ezekkel a hölgyekkel, akik az út legelejétől tisztában voltak vele, hogy valakit/valakiket a csoportból imáikkal különösen is kísérniük kell.

Pünkösd hétfőn kirándulós napot terveztünk, melynek első állomása Hargitafürdő volt, ahol egy erdei kalandparkon, egy sípályán, egy lepusztult für-

dőn és a már megszokott rengeteg erdőn kívül csak egy kicsiny kápolnát találtunk, ahová rögtön betértünk gyönyörködni Szent István faragott szobrában, a székely és magyar zászlókban és a piros-fehér-zöld muskátli kompozíciókban. Meg persze imádkozni, hálát adni. S ekkor a két útitársam mellém ült, hogy akkor a Szűzanya vezetésével kezdjük az imát. Egyikük képeket kapott, a másik hölgy időnként ismeret szavát. Ebben az imádságban először az hangzott el, hogy családfámat tekintve én vagyok az utolsó csomó a kötélen, az utolsó láncszem, aki visszamenőleg még imádkozhat a tizenöt nemzedéknyi elődökért: bűneik bocsánatáért, a kötelékek elvágásáért, szabadulásért, üdvösségükért, s hogy a következő generációkat már ne terheljék az általuk felhalmozott adósságok.

Először elhangzott egy bocsánatkérés fehér mágiáért, aztán Isten eltépett egy adósság levelet, ami egészen eddig érvényben volt be nem tartott ígéretek vagy anyagi visszaélés miatt a család tagjaival szemben. Ezután egy, még az anyaméhben elszenvedett megrázkódtatás került szóba, amit átéltem. Majd megkérdezték, hajlandó volnék-e lélekben meghalni eddigi önmagamnak, hogy újjászülethessek szintén lélekben Isten dicsőségére és általa. Miután igent mondtam – ez már régi vágyam volt, meghalni eddigi bűnös önmagamnak –, látták képekben, amint az eddigi test elporlad, megsemmisül, s egy új kezd formálódni a Szűzanya méhében, aki miután világra szült, megszoptatott, s József kezébe adott. (Újszülöttként édesanyám nem szoptatott.)

Aztán látták, amint a Szent Családban növök fel, eleinte mint kisgyermek a gyermek Jézus játszótársaként, majd kamasz lányként a konyhában segédkezem a Szűzanya körül, 15-16 évesen pedig egy kolostor iskolájában szívom magamba az Isten tetszése szerint való élethez szükséges ismereteket. Miután mindent megtanultam, amit tanulhattam, utamra bocsátottak – elbúcsúzott tőlem a Szent Család, hogy most már éljem a saját életemet, járjam a saját utamat. Persze, sírtam, megindító volt mindezt átélni, az egykor hiányzó szeretetet és elfogadást megtapasztalni, egy igazi, szerető, anyai ölelést átélni. S végül rádöbbenni, hogy csak az történik, amit Jézus egy imádságban két nappal az indulás előtt már előre megmondott, vagyis hogy Isten ígérete már megint, szóról szóra beteljesedik!

Az indulás előtti utolsó napokban ugyanis úgy alakult, hogy barátnőm megkért, imádkozzunk egymásért röviden, mert szükségét érzi. Ilyet szoktunk csinálni olykor a kápolnában, az Oltáriszentség előtt. Az érte mondott ima akkor a pont volt az i-re – eredménye egy tanúságtétel lett szabadulásról. Az értem mondott imádságban pedig az hangzott el, hogy Jézus egészen az alapokig le fogja rombolni a régi embert, mert gondolkodásomban még sok mindennek meg kell újulnia, és felépíti az újat, akin már az Ő dicsősége ragyoghat át a körülöttem élők javára. Épp csak azt nem tette hozzá, hogy mindez egy héten belül, ezen a zarándokúton meg fog valósulni!

Amikor végül erre rádöbbentem s ezt megosztottam a többiekkel is, már nemcsak én térdeltem hálás szívvel és könnyes szemmel Isten előtt!

Utunkat még további, Isten végtelen, gyöngéd, irgalmas szeretetéről, humoráról, állandó jelenlétéről, és a Szűzanya fáradhatatlan anyai közbenjárásáról és ölelő karjairól tanúskodó apró epizódok tarkították, de ezeket hely hiányában most nem osztom meg veletek.

Azzal zárom soraimat, hogy sohase feledjétek: Isten a tenyerén hordoz minket, s mint gyermekeit, szüntelenül megajándékoz a benne való szabadsággal és békével! Istennek legyen hála!

Zsuzsa

Ima a halálból a reménységre

Uram! Vezess engem a halálból az életre, a hazugságból az igazságra. Vezess engem a kétségbeesésből a reménységre, a félelemből a bizalomra. Vezess engem a gyűlöletből a szeretetre, a háborúból a békére. Engedd, hogy béke töltse be szíveinket, a mi világunkat és az egész világmindenséget! Ámen.

ÖRÖM ÖRÖM ÖRÖM

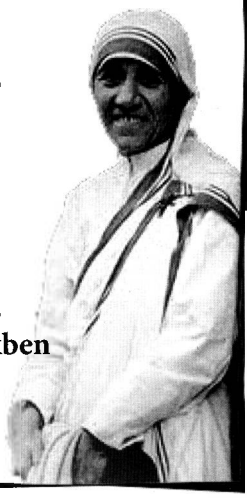
Az öröm imádság, az öröm erő.
Az öröm háló, amellyel lelkeket foghatunk.
Isten szereti az örvendező imádságot.
A legjobb módja, hogy Istennek hálát adjunk:
ha dolgunkat örömmel tesszük.

A szerető szív vidám szív.
Ne engedd, hogy a gondok úgy hatalmukba kerítsenek;
hogy miattuk elfelejtsz örülni a feltámadt Krisztusnak.
Mindnyájan Istenhez vágyódunk, a mennyországba,
de hatalmunkban áll, hogy már most és itt
nála legyünk a mennyben,
s minden pillanatban boldogságban részesüljünk.

Ez azt jelenti:

szeressünk úgy, ahogyan ő szeret,
segítsünk, ahogyan ő segít,
adjunk, ahogyan ő ad,
szolgáljunk, ahogy ő szolgál,
mentsük meg az embert,
ahogyan ő megment minket,
huszonnégy órán át vele legyünk,
és a legnyomorúságosabb öltözékben
is felismerjük.

Kalkuttai Teréz anya

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: A Szűzanya elvezet Jézushoz 3
Jennifer Fulwiler: Öt hitigazság, amely hitetlenek számára is ésszerű 4
Az Isten számít rád! 5
Vatikáni Rádió: Szabadítsuk meg szívünket a „pogány zajoktól"! 6
Jennifer Fulwiler: Az új megtérőkre leselkedő öt legfőbb veszély 7
Szabó Pál Tivadar: Magyar bűnbánat 8
Brentano Kelemen: Emmerich Anna Katalin élete (III/2.) 10
Dr. Török Tibor: Megpróbáltatásaim... (Tanúságtétel) 13
B.É.E.: Katolikusnak lenni... 14
Zsuzsa: Második újjászületésem (Tanúságtétel) ..15

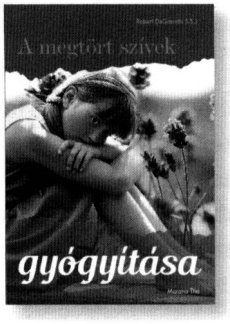
Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Szerkesztői üzenetek

- **Október 5-én, hétfőn este 6 órakor Szentlélek szeminárium** indul az Emmausz Házban.
- **Október 7-én, szerda este 6 órakor Gyógyító szeminárium** indul ugyanitt.

  Cím: 1146 Budapest, Thököly út 120. Jelentkezni lehet az Iroda telefonszámán (H-Cs: 10-16-ig): 06-1/222-5306.

- Szeptemberben jelentetjük meg **Robert DeGrandis atya: A megtört szívek gyógyítása** című könyvét. (Ára: 800 Ft). Kapható lesz az Emmausz Házban és a katolikus könyvesboltokban.

MARANA THA A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőségünk címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

„Azokért a gyermekekért,
akik otthon soha nem hallanak Rólad,
legfeljebb káromkodás formájában,
és akiket soha nem visznek el házadba, a templomba,
bocsáss meg nekünk, Urunk!"
(Szabó Pál Tivadar)

Fotó: Dárdai Blanka (London)

„Élj szabadon a szenvedélyektől, alázatos, szelíd szívvel.
A szívet az alázatban, a szelídségben
lehet megőrizni,
soha nem a harcban, sem a háborúban!"

(Ferenc pápa)

